

[Poul Hartling.]

fra ham og sagde, at han måtte bekende sig til en mere venstrepræget eller venstreorienteret linje. Den slags kan jo være uundgåeligt i et parti. Liberale partier kender også til debatfraktioner, det hører med. Men når partiet er regeringsparti, så er det ikke uden interesse for folketinget og for befolkningen at høre lidt om, hvad statsministeren tænker sig. Det er meget mere interessant end at høre om, hvad formanden for Socialdemokratisk Debat tænker sig, det er da klart.

Derfor vil vi spørge statsministeren, hvad han tænker sig. Nu er han statsminister. Til efteråret skal han være formand for socialdemokratiet, hører man. Jeg opfordrer statsministeren til at give os sine synspunkter. Hvor er han enig med Socialdemokratisk Debat, og hvor er han enig med socialdemokratiets gruppeformand? Jeg kan love statsministeren, at der vil blive lyttet med interesse både i den ene og den anden side af salen — og også ude omkring — til det, som han svarer. Hvis statsministeren undlader at svare eller smyger udenom med nogle intet-sigende fraser, så har det også sin interesse, for det vil nemlig af svaret fremgå, hvilken vej statsministeren ser fremefter for denne regering, og hvis han ikke svarer, så betyder det, at han ingen vej ser.

Den politiske situation er på mange måder alvorlig, især er den det, fordi så mange vælgere fyldes med mistillid til folketinget. Jeg tror ikke, man skal tage sig den mistillid alt for let. Jeg tror ikke, man skal prøve at vifte den væk, sådan som hr. Orla Møller prøvede det med en lang rosetale over regeringen. Jeg tror, at mistilliden hænger sammen med den måde, arbejdet har været gjort på i denne samling. Regeringen har gang på gang gennemført utilstrækkelige eller direkte skadelige love. Og mange har fået det indtryk, at regeringen er blevet tvunget ud i eller har anbragt sig selv i denne situation. Regeringen har ikke villet slippe magten, og så har den måttet tage betingelserne. Så har den mere eller mindre modstræbende rodet sig ind i en masse uheldige løsninger. Samlingens allersidste dage har til overflod bevist dette.

Forklaringen består i høj grad i, at regeringens liv hænger i en tråd. Nu er det for befolkningen mindre vigtigt, om regeringen redder livet ved at finde den balanceløsning,

som den kan enes med SF og med SFs hovedbestyrelse om. Vigtigere er de vilkår, som erhverv og skatteydere skal virke under, og derfor vokser der i befolkningen et stærkt ønske frem om, at denne uværdige situation bringes til afslutning. Det kan åbenbart kun ske ved et valg. Det er en statsministers ret i henhold til vores grundlov at udskrive valg, når han finder det rigtigt og nødvendigt. Ved afslutningen af denne samling og på baggrund af dens erfaring siger jeg til statsministeren, at nu er det rigtigt og nødvendigt. Det kan være, det vil gå regeringen ilde ved et valg. Hvis den venter af angst for vælgerne, vil det blot gå værre.

Formanden: Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.45.

Mødet udsat kl. 12.20.

Mødet genoptaget kl. 13.45.

Forhandlingen genoptoges.

Niels Helveg Petersen: Ja, jeg må jo sige ved at skue ud over denne fåtallige, men højt kvalificerede skare, at jeg mindes det folkelige fyndord ved møder på landet, hvor der ikke er mødt så mange mennesker. Man siger: der er da i hvert fald stole nok. Det er der sandelig også ved dette mødes begyndelse.

Jeg vil godt til indledning, i modsætning til andre ordførere, gøre nogle bemærkninger om selve det lovforslag, vi behandler nemlig tillægsbevillingslovforslaget, ved dets tredje behandling. Jeg vil godt pege på, at af tillægsbevillingslovforslaget fremgår det, at de lovbundne udgifter i det svundne finansår var 3,6 milliarder kr. højere end budgetteret. Af disse 3,6 milliarder kr. skyldtes 1,6 milliarder kr. pris- og lønudviklingen; det skal jeg ikke gøre nogen bemærkninger om, selv om det er et område, som også regeringen har en væsentlig indfly-